

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. CPR-11557-3/ČJ-2021-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2021, č. j. CPR-11557-3/ČJ-2021-930310-V243 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 22. 3. 2021, č. j. KRPA-70077-16/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovená doba 25 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 10 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně dále podle § 179 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, který představuje základní vodítko pro postup správních orgánů při nalézání spravedlivého řešení v každém konkrétním případě. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, k tomuto navíc přistupuje povinnosti správního orgánu, zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnosti ukládána. Správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštěného účastníka řízení, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. V této souvislosti došlo i porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnosti správního orgánu dotýkala, zde tedy především žalobce. Žalovaný pak aproboval vady rozhodnutí prvoinstančního, čímž zatížil své rozhodnutí stejnými vadami.
3. Žalobce je předně přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že je bezúhonnou osobu a jde jen o excesivní jednání. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna, a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života. Stejně tak délka správního vyhoštění je zcela nepřiměřená okolnostem případu a délce neoprávněného pobytu a spolupráci účastníka se správním orgánem. Použitá argumentace a odůvodnění námitek proti nepřiměřenosti a důvodnosti délky vyhoštění

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

je zcela nepřípadná, nezákonná a nelogická. Žalobce tak stále považuje v tomto směru obě rozhodnutí správních orgánů za nepřezkoumatelná.

4. Žalobce rovněž konstatuje, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, což je rovněž v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů a rovněž tak příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jenom paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán však zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem, a rovněž tak zaběhlou praxí. Správní orgán prvého stupně čistě vyjmenoval okolnosti, které je při řízení správním vyhoštěním vážit, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobce z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl účastník řízení umožněn pobyt na území republiky. Je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá správní orgán ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovské vlasti má žalobce zřejmě zázemí. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav.
5. Není pravdou, že správní orgán neměl data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání žalobce, nikterak zásadně dlouhý protiprávní stav a jinak bezúhonného účastníka. Přesto správní orgán uložil vyhoštění v takové podobě, jako kdyby byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu a až po té bylo zahájeno řízení o vyhoštění. Zde je tedy evidentní rozdíl ve východiscích minimálně pro úvahu o délce vyhoštění.
6. Délka vyhoštění, tj. 25 měsíců platnosti zákazu vstupu a pobytu v EU, je i v rozporu s obvyklou aplikační praxí správního orgánu a to aniž by byly neobvykle dlouhá doba rovněž odůvodněna neobvyklými okolnostmi, aniž by byl zájem státu na takto dlouhém vyhoštění řádně vysvětlen a odůvodněn. Jedná se pak o překvapivé a nepředvídatelné rozhodnutí v souhrnu nepřezkoumatelné.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

8. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, domníval se, že postupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) v období od 15. 10. 2020 do 21. 3. 2021 na území ČR bez platného oprávnění k pobytu. Proti rozhodnutí podal cizinec odvolání. Dle cizince není nevyhnutelné vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, a to především s ohledem na zcela zásadní zásah napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán má možnost postupovat dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán posoudil, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřený zásahu do soukromého a rodinného života, tento závěr je zcela nesprávný a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, kdy není dostatečně zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k předmětnému závěru. Cizinec napadá úvahu správního orgánu, který porovnával zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života v protikladu s veřejným zájmem, aby cizinec, který nedodržel předpisy ČR, na území nepobýval. Tato úvaha správního orgánu nakonec vyústila v uložení správního vyhoštění na dobu 25 měsíců, což je doba vzhledem k okolnostem případu naprosto nepřiměřená. Pokud správní vyhoštění není dle teorie správního práva sankcí, nýbrž opatřením státu, je cizinec nucen se ptát, v čem spatřuje stát zájem na jeho vycestování, přestože zde má veškeré sociální a hlavně rodinné zázemí. Správní orgán ve svém rozhodnutí sice hodnotí hlediska nastíněná v § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak provedené rozhodnutí je čistě formalistické, dané hodnocení nijak nepokrývá konkrétní situaci. Správní vyhoštění v délce 25 měsíců je naprosto nepřiměřeným opatřením, které po stanovenou dobu naprosto přetrhá všechny vazby, které si cizinec vytvořil. S ohledem na výše uvedené je cizinec přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému řízení.
11. Žalovaný jako odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí a průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Odvolací orgán se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že cizinec pobýval na území ČR v období od 15. 10. 2020 do 21. 3. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Vytýkané protiprávní jednání cizince bylo vymezeno zákonným způsobem, bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu danou ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, současně bylo dostatečným způsobem zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 téhož zákona. Doba, po kterou cizinci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech. Pro

hodnocení případné existence důvodů, které by cizinci znemožňovaly vycestování, si správní orgán I. stupně v souladu s požadavkem ustanovení § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, na jehož základě pak stanovil dobu k vycestování z území ČR.

12. Správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch cizince. Rovněž tak byla cizinci v řízení poskytnuta ve smyslu ustanovení § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné podkladové materiály a svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je cizinci vytýkáno a jaké opatření bylo následně správním orgánem I. stupně přijato.
13. Odvolací orgán s ohledem na odvolací námitky zkoumal přiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince, která se odvíjí od výsledku posouzení jednotlivých kritérií přiměřenosti (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Konkrétní argumentace k přiměřenosti rozhodnutí jsou uvedeny na straně 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizince posoudil a hodnotil, a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizince nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Nad rámec zjištěného odvolací orgán uvedl, že cizinec se v rámci protokolu o vyjádření účastníka správního řízení vyslovil tak, že na území ČR nemá žádné příbuzné ani majetek, není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nemá na území ČR osobu, která by byla v jeho péči, nebo se o nějakou osobu staral, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR nebo Evropské unie, k území ČR ho nevážou žádné kulturní, sociální nebo ekonomické vazby. Dále cizinec do protokolu uvedl, že v Uzbekistánu má manželku, děti, rodiče a sourozence. Zpětná integrace cizince je dle odvolacího orgánu tudíž existencí rodinného zázemí v domovské zemi významně ulehčena. Závěry správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti rozhodnutí jsou tak dle názoru odvolacího orgánu správné, založené na řádně zjištěném stavu věci, a odvolací orgán na ně zcela odkazuje. Je totiž zřejmé, že do života cizince rozhodnutí o správním vyhoštění zasáhne, neboť nelegální prací na stavbách získával finanční prostředky, takový zásah však je nutno považovat za zákonem předpokládaný důsledek zjištěného protiprávního jednání. Provedené dokazování v rámci předmětného řízení je nutno považovat za dostatečné a odpovídající charakteru a obsahu tvrzení, která cizinec správnímu orgánu předestřel v rámci prvostupňového řízení. Dle názoru odvolacího orgánu v případě cizince nebyly naplněny žádné okolnosti nasvědčující tomu, že by v jeho případě došlo vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, a cizinec v odvolání neuvedl žádnou novou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

14. Rozhodnutí o správním vyhoštění je regulačním opatřením na úseku migrace, které je nezbytným prvkem ochrany společnosti ČR, ať už na úseku bezpečnosti státu, veřejného zdraví, veřejného pořádku či trhu práce. Z dikce ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění podmínek zakotvených v tomto zákonném ustanovení vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to vždy s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince dle ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nejen tedy, že zákon o pobytu cizinců nezakazuje, ale naopak zákon dokonce ukládá policii povinnost při zjištění skutečnosti, že cizinec pobývá na území ČR neoprávněně bez platného oprávnění k pobytu, uložit správní vyhoštění. Pokud v daném případě nebyla správním orgánem I. stupně shledána nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze požadovat aplikaci ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Za daného stavu odvolací orgán uplatněnou námitku považuje za neopodstatněnou.
15. K námitce týkající se stanovené délky správního opatření, odvolací orgán uvádí, že délka zákazu vstupu na území členských států Evropské unie patří do diskreční pravomoci správního orgánu I. stupně a úkolem odvolacího orgánu je posoudit jen to, zda nepřekročil meze správního uvážení. Nutno v uvedeném ohledu konstatovat, že v případě naplnění skutkové podstaty dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců lze zmíněnou dobu stanovit až na 5 let. V případě cizince správní orgán I. stupně tuto dobu stanovil na 25 měsíců, tedy v dolní hranici možné míry zákonného rozpětí. Odvolací orgán shledal odůvodnění délky doby správního vyhoštění jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé. Správní orgán I. stupně vyložil, že v projednávaném případě dobu správního vyhoštění stanovil s ohledem na charakter a závažnost porušení právních předpisů, při zohlednění, že se cizinec se správním orgánem I. stupně spolupracoval a poskytl mu potřebnou součinnost. Správní orgán I. stupně postupoval v nyní posuzované věci individuálně, přizachování nestranného postupu své ustálené rozhodovací praxe, a zvolil délku správního vyhoštění úměrnou konkrétním okolnostem posuzovaného případu. V jednání cizince lze spatřovat skutečné, aktuální i dostatečně závažné ohrožení jednoho ze základních zájmů společnosti, a sice zájmu na tom, aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci dodržující zákony této země. Uložení správního vyhoštění v délce 25 měsíců je v takovém případě zcela logickým důsledkem protiprávního jednání, které plně koresponduje s podmínkami uložení správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců. Za daných okolností nepovažuje odvolací orgán správní vyhoštění s délkou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 25 měsíců, za nepřiměřené opatření.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud předně uvádí, že nelze a priori označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého v nynějším případě správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu (výslechu žalobce), jestliže takový důkaz plně obстоjí. Z protokolu o výslechu účastníka řízení ze dne 21. 3. 2021 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočnicka, že byl poučen o svých právech, vč. práva odmítnout výpověď, a že na přítomnosti právního zástupce netrval. Jeho výpověď je navíc zcela srozumitelná, jednoznačná a nevyvolává žádné rozpory, jež by snad měly správní orgány následně rozptýlit (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 205/2019 – 34 ze dne 9. 4. 2020). Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 Azs 344/2018 – 37 uvedl: „*Za situace, kdy stěžovatel nenavrhl žádné další důkazy, nelze správním orgánům vytýkat, že vycházely právě z toho, co při výslechu on sám tvrdil. Jednalo se o spontánní výpověď stěžovatele v pozici žadatele o vydání povolení k trvalému pobytu.*“
20. Žalobce ve svém výslechu uvedl, že do ČR přijel za účelem výdělků, pracoval hlavně na stavbách, věděl, že je zde nelegálně. Rodinu má v Uzbekistánu, na území ČR nemá žádné příbuzné, nemá zde vyživovací povinnost, nemá v ČR žádné rodinné, ekonomické, kulturní, sociální vazby, majetek, má finanční prostředky na vycestování a vycestuje dobrovolně.
21. Pokud žalobce v žalobě namítal, že správní orgány pochybily, když nezjistily správně skutkový stav a skutečnosti svědčící v jeho prospěch, nezohlednily dostatečně specifika daného případu, čímž došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud konstatuje, že ani v žalobě není konkretizováno, jaké konkrétní okolnosti ve prospěch žalobce měl žalovaný zjistit a vzít v potaz, jaká konkrétní specifika nezohlednil, ani jakým konkrétním způsobem dojde vyhoštěním k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Nevyplývá to ani z odvolání a odvolacích námitek, kde toliko žalobce tvrdí, že zde má veškeré sociální a hlavně rodinné zázemí, přičemž ani v odvolání, případně v doplnění odvolání, toto není jakkoliv specifikováno, naopak při výslechu žalobce veškeré vazby na ČR popřel, nevěděl ani adresu, kde bydlí, nemá tu žádného rodinného příslušníka.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

22. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Správní orgán I. stupně se přiměřeností vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 3 až a 5 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém a výslech žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Správní orgány proto nepochybily, když žalobce nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21, případně ze dne 20. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-38). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34). Správními orgány tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
23. Správní orgány se konkrétními okolnostmi, zejména soukromým a rodinným životem žalobce, zabývaly, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoliv bránily uložit správní vyhoštění.
24. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

25. Nelze přisvědčit námitce, že správní orgány postavily závěr o přiměřenosti správního vyhoštění pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, prvostupňový orgán naopak zohlednil, že žalobce je zdravý, neléčí se, je schopen cestovat, rodinu má ve vlasti, nesdílí společnou domácnost s občanem ČR či EU, v ČR žádné rodinné příslušníky nemá, nemá ani žádnou vyživovací povinnost v ČR, adresu svého bydliště v ČR nezná, nemá ji nikde hlášenou, majetek v ČR nevlastní, zázemí má ve své vlasti, nehrozí mu tam žádné nebezpečí. Není zcela zřejmé, jaké další okolnosti měly správní orgány hodnotit a nehodnotily, žalobce obecně uvádí, že správní orgány nepřihlédly k negativnímu zásahu, který bude mít vyhoštění na život žalobce, toto opět zůstává v rovině obecné proklamace. Správní orgán I. stupně též správně konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého života, podstatné je, že v projednávaném případě nejde o zásah nepřiměřený. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění.
26. Žalobce dále namítal, že zde pobýval neoprávněně jen 5 měsíců, správní vyhoštění v délce 25 měsíců je neodůvodněné a nepřiměřené. Ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Správní orgán I. stupně na str. 6 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (délka od neoprávněného pobytu od 15. 10. 2020 do 21. 3. 2021 a závažnost neoprávněného pobytu, poskytnutí součinnosti a spolupráce, vědomí protiprávnosti pobytu). Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu přezkoumal, vycházel ze stejných hledisek, a to na str. 5 napadeného rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti namítal, že z jeho strany šlo o excesivní jednání. K tomuto soud uvádí, že zákon pro uložení správního vyhoštění nevyžaduje opakované porušení zákona, zároveň nelze přehlédnout délku neoprávněného pobytu více jak 5 měsíců, při vědomí nelegálnosti pobytu. Ze správních rozhodnutí je zřejmé, jaké okolnosti byly brány v úvahu při výměře délky správního vyhoštění, není vadou, pokud v rozhodnutích není uvedeno výslovně, že jiného protiprávního jednání se žalobce nedopustil a že to bylo zohledněno (když žalobci žádné další protiprávní jednání vytýkáno nebylo).
27. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

28. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 25 měsíců není v případě žalobce jakkoli nepřiměřeným opatřením. Žalobce obecně uvádí, že délka je i v rozporu s obvyklou aplikační praxí správního orgánu, a to aniž by byla neobvykle dlouhá doba odůvodněna neobvyklými okolnostmi, aniž by byl zájem státu na takto dlouhém vyhoštění řádně vysvětlen a odůvodněn. Žalobce předně nijak nekonkretizuje, jaká je podle jeho názoru obvyklá aplikační praxe žalovaného. Nicméně soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, sp. zn. 19 A 6/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 1 měsíce, sp. zn. 19 A 50/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce cca dvou týdnů, sp. zn. 19 A 46/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce 1 měsíce, sp. zn. 13 A 4/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 2 měsíců, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 416/2017-29 ze dne 14. 3. 2018 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce několika hodin, v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 262/2018-40 ze dne 6. 3. 2019 byla akceptována délka správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, či o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v této části.
29. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci a praktické nemožnosti získat následně pobytové oprávnění, tato možnost je při splnění podmínek žalobci zachována.
30. Dále je nezbytné uvést, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah

do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

31. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ K tomu též viz rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31.
32. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, ani této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 92/2012-51 ze dne 17. 1. 2013). Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, vyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a tento správně posoudil podle citovaných zákonných ustanovení. Nepochybil ani při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný řádně zohlednil hlediska stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se se závěrem žalovaného, že napadené rozhodnutí nemá za následek nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce, plně ztotožňuje.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. července 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.